

TRILLERI

MAESTRA

LISA HILTON

TAMMI

LISA HILTON

MAESTRA

SUOMENTANUT
KRISTIINA VAARA

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI - HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *Maestra* ilmestyi Isossa-Britanniassa 2016.

Copyright © L. S. Hilton 2016

Originally published in the English language by Zaffre,
an imprint of Bonnier Publishing Fiction, London

The moral rights of the author have been asserted.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi 2016

Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-31-8763-7

Muinaisnorjalaiselle Kaikkeuden jumalalle,
kiitoksin.

Prologi

Häijynkorkeat korot kopisivat ja raskaat helmat viistivät parkettia. Menimme eteiskäytävän poikki parioville, hiljainen mumina kertoi miesten olevan jo paikalla. Huonetta valaisivat kynttilät, sohvien ja matalien ruokailutuolien välissä oli pieniä pöytiä. Huoneessa odottavat miehet olivat pukeutuneet paksuihin mustiin satiinipyjamiin ja koristeellisesti kiinni solmittuihin takkeihin, kankaan kudosten kiilto muodosti vastapainon tärkätyille paidoille. Silloin tällöin kynttilänvalossa välähti painavan kalvosinnapin tai ohuen rannekellon kulta, kirjailtu monogrammi väreili näyttävässä silkkinenäliinassa. Se kaikki olisi ollut typerää, teatraalista, jos yksityiskohdat eivät olisi olleet niin täydellisiä, ja tunsin itseni hypnotisoiduksi, pulssini oli hidas ja syvä. Yvetteä talutti pois mies, jonka kalvosimeen oli kiinnitetty neulalla riikinkukon sulka – nostin katseeni ja näin että toinen mies lähestyi minua, kauluksessaan samanlainen gardenia kuin minulla.

”Näinkö tämä siis toimii?”

”Ruokailun ajan kyllä. Myöhemmin voit valita. *Bonsoir.*”

”*Bonsoir.*”

Mies oli pitkä ja hoikka, tosin hänen vartalonsa vaikutti nuoremmalta kuin hänen melko kovat ja uurteiset kasvonsa. Harmaantuvat hiukset oli vedetty taakse korkealta otsalta ja suurilta, hiukan raskailta silmiltä, jotka olivat kuin bysanttilaisella pyhimyksellä. Hän ohjasi minut sohvalle, odotti että istuuduin ja ojensi minulle valkoviiniä yksinkertaisessa kristallilasissa, puhtaassa ja timantinkovassa. Muodollisuudessa oli jotakin ilkkurista, mutta pidin koreografiasta. Julien selvästi arvosti odotuksen luomaa nautintoa. Tarjoilijattaret jotka olivat enimmäkseen alastomia tulivat ja menivät kantaen pieniä tarjottimellisia pikkiriikkisiä hummeripasteijoita, sitten hanhenrintaviipaleita hunajassa ja inkivääritahnassa, sitten vadelma- ja mansikkakeksejä. Ne olivat vain etäin muistuma ruoasta, niistä ei olisi tullut kylläiseksi.

”Punaiset marjat saavat naisen vitun maistumaan niin kauniilta”, päivällisseuralaiseni huomautti.

”Tiedän.”

Jotkut keskustelivat hiljaa, mutta enimmäkseen ihmiset katselivat ja joivat, heidän katseensa siirtyivät edestakaisin toisistaan tarjoilijattarien ripeään liikehdintään. Huomasin että jokaisella tarjoilijattarella oli tanssijan vartalo, he olivat hoikkia mutta vahvan lihaksikkaita, ja pohkeet kohosivat täyteläisinä tiukkojen saappaiden varista. Pimeissä hommissa *corps de balletin* ohella? Näin Yvetten hämärästi huoneen toisella puolella, mies syötti hänelle mantelitäytteisiä viikunoita teräväpiikkisellä hopeahaarukalla. Hänen vartalonsa ojentui kuin käärme, tumma reisi vihjailevana punaisen silkin keskellä. Juhlallisina tarjoilijat kiertelivät huoneessa kynttilänsammuttimien kanssa hämärtäen valaistusta mehiläisvahapilven keskellä, ja heidän niin tehdessään tunsin miehen käden

reidelläni, se kierteli ja hyväili, täysin kiireettömästi, ja tunsin vastaanottavaisen kireyden jalkojeni välissä. Tytöt asettivat esille kiiltäväpintaisia tarjottimia, joilla oli kondomeja, monoiöljyä pienissä kristallipulloissa, liukuvoideetta koristeellisissa karamelliastioissa. Jotkut pareista suutelivat tyytyväisinä heille osuneisiin kumppaneihin, toiset nousivat kohteliaasti ja menivät huoneen poikki etsimään saalista, jonka olivat valinneet aikaisemmin. Yvetten viitta oli kasassa hänen levitettyjen jalkojensa juuressa, miehen pää uppoutuneena häneen. Katseemme kohtasivat, ja Yvette hymyili, nautinnollisesti, ennen kuin antoi päänsä retkahtaa taakse tyynyjen keskelle samalla ekstaattisella liikkeellä, jolla narkomaani vaipuu tiedottomuuteen.

ENSIMMÄINEN OSA

Ulkopuolella

Ensimmäinen luku

Jos minulta kysyttäisiin miten kaikki alkoi, voisin rehellisesti vastata, että ensimmäinen kerta oli vahinko. Kello oli noin kuusi illalla, se hetki jolloin kaupunki mylläytyy akselinsa ympäri, ja ylläni olevat kadut olivat täynnä taas uuden kusenkurjan toukokuun teräviä tuulia. Asema oli tunkkainen ja kostea, siivoton hylätyistä roskalehdistä ja pikaruokakääreistä, ärtyisiä turisteja räikeissä vapaaajan asuissa pakkautuneena alistuneiden, kalpeakasvoisten työmatkalaisten joukkoon. Odotin Piccadilly-linjan metroa laiturilla Green Parkissa jälleen yhden loisteliaan viikon loisteliaan aloituksen jälkeen, viikon jonka vietäisin kiusattuna ja pähäntaputeltuna superloisteliaassa työssäni. Kun vastakkaisen suunnan metrojuna lähti liikkeelle, matala kollektiivinen vaikerrus väreili väkijoukon läpi. Taulu näytti, että seuraava juna oli jumissa Holbornissa. Joku oli luultavasti raiteilla. Tyypillistä, saattoin nähdä ihmisten ajattelevan. Miksi niiden aina piti lopettaa itsensä ruuhka-aikaan? Vastakkaisen suunnan matkustajat olivat jääneet pois junasta, heidän joukossaan tyttö rampauttavissa koroissa ja sähkönsinisessä olkaimellisessa mekossa. Viime kauden Alaia via Zarea, ajattelin. Todennäköisesti matkalla Leicester Squarella muiden juntiluusereiden kanssa. Tytöllä oli erikoiset

hiukset, mahtava laskeutuva luomunvärinen pidennyspehko, jonka sekaan oli punottu jonkinlainen kultainen lanka, joka pyydysti neonvalon ja heijasteli sitä.

”Judiii! Judy! Sinäkö se olet?”

Hän alkoi heiluttaa minulle innoissaan. Teeskentelin etten kuullut.

”Judy! Täällä päin!”

Ihmiset alkoivat katsoa. Tyttö oli nilkuttanut arvelutavan lähelle keltaista turvaraitaa.

”Minä täällä! Leanne!”

”Ystäväsi vilkuttaa sinulle”, sanoi nainen vieressäni, auttavaisesti.

”Nähdään yläkerrassa minsan päästä!” En kuullut sen kaltaisia huudahduksia enää kovin usein. En ollut odottanut koskaan enää kuulevani hänen ääntään. Hän ei selvästikään aikonut kadota minnekään, eikä junasta näkynyt jälkeäkään, joten nostin painavan nahkasalkkuni olalle ja tunkeuduin takaisin väkijoukon läpi. Hän odotti käytävällä laiturien välissä.

”Moikka! Ajattelinkin että se olit sinä!”

”Moi, Leanne”, yritin varovasti.

Hän kompuroi viimeiset askelet luokseni ja heitti käsi-vartensa ympärilleni kuin olisin hänen kauan kadoksissa ollut siskonsa.

”Katsopas vain sinua! Bisnesnainen. En tiennyt että asut Lontoossa!” En huomauttanut, että se johtui varmaankin siitä, että en ollut puhunut hänen kanssaan vuosikymmeneen. Facebook-kaverit eivät olleet ihan tyyliäni, enkä halunnut, koskaan, muistutusta siitä mistä olin lähtöisin.

Sitten tunsin olevani paskamainen. ”Näytät upealta, Leanne. Ihanat hiukset.”

”Itse asiassa en käytä enää nimeä Leanne. Olen nykyään Mercedes.”

”Mercedes? Sehän on... hieno nimi. Minä käytän nimikseen Judithia. Kuulostaa aikuisemmalta.”

”Niin, no mutta, katso nyt meitä, vai mitä? Ihan aikuisia.”

En usko että tiesin silloin mitä se tarkoitti. Eikä varmaan tiennyt hänkään.

”Kuule, minulla on tunti aikaa ennen duunia.” *Duunia*. ”Käydäänkö pikaisella lasillisella? Vaihdetaan kuuluiset?”

Olisin voinut sanoa olevani kiireinen, että minun piti rientää, olisin voinut ottaa hänen numeronsa niin kuin oikeasti olisin aikonut soittaa siihen. Mutta mihin muka olin menossa? Ja siinä äänessä oli jotain, tuttuudessaan oudon tervetullutta, joka sai minut tuntemaan yksinäisyyttä ja tyyneyttä samaan aikaan. Koko maallinen omaisuuteni oli vain kaksi kahdenkymmenen punnan seteliä, ja palkkapäivään oli kolme päivää. Vaikka saattaisihan jotakin ilmaantua.

”Toki”, sanoin. ”Tarjoan sinulle drinkin. Mennään Ritziin.”

Kaksi samppanjacocktailia Rivoli-baarissa, 38 puntaa. Oyster-kortillani oli kaksitoista puntaa ja kädessäni kaksi. Joutuisin vain olemaan loppuviikon vähällä syömisellä. Sellainen näyttämisen tarve oli ehkä typerää, mutta joskus maailmaa piti vähän uhmata. Leanne – Mercedes – kalasti innokkaasti fuksiansävyisellä rakennekynnellään pinnalle pulpahtelevan cocktailkirsikan ja otti hilpeän siemauksen.

”Älyttömän hyvää, kiitos. Tosin itse juon nykyään mieluummin Roedereriä.”

Se oli minulle ihan oikein prameilustani.

”Olen töissä tässä lähellä”, aloitin vapaaehtoisesti. ”Taidelalla. Huutokauppakamarilla. Vanhoja mestareita.” Se ei ollut totta, mutta en ollut huolissani siitä että Leanne erottaisi Rubensin Rembrandtista.

”Tyylikästä”, hän vastasi. Hän näytti nyt tylsistyneeltä näplätessään drinkkitikkuaan. Mietin kaduttiko häntä se, että hän oli hikkaissut minulle, mutta sen sijaan että minua olisi ärsyttänyt, halusin sääliittävästi miellyttää häntä.

”Se kuulostaa tyylikkäältä”, sanoin luottamukselliseen sävyyn, tuntien brandyn ja sokerin pehmittävän tietään vereeni, ”mutta palkka on paska. Olen yleensä ihan auki.”

”Mercedes” kertoi minulle olleensa Lontoossa vuoden. Hän oli töissä samppanjabaarissa St Jamesissa. ”Vaikuttaa paremmaltakin paikalta, mutta se on täynnä samoja rasvaisia paskiaisia. Ei mitään hämäräperäistä”, hän lisäsi nopeasti. ”Se on vain baari. Tipit ovat kyllä mahtavia.”

Hän väitti ansaitsevansa kaksi tonnia viikossa. ”Siinä kyllä lihoo”, hän sanoi apeana tökkien pikkuruista mahaansa. ”Kaikki se juominen. Mutta meidän ei tarvitse maksaa siitä. Kaatakaa se kukkaruukkuihin, jos on pakko, Olli sanoo.”

”Kuka on Olli?”

”Omistaja. Äh, sinun pitäisi tulla käymään joskus, Judy. Tekisit vähän pimeitä hommia jos olet kerran peepaa. Olli etsii koko ajan tyttöjä. Maistuuko toinen?”

Vanhempi pariskunta juhlavaatteissa, luultavasti matkalla oopperaan, istuutui pöytään meitä vastapäätä. Nainen silmäili arvostelevasti Mercedesin tekorusketettuja säääriä, hänen himertävää kaula-aukkoaan. Mercedes pyörähti tuolissaan, ja hitaasti ja tahallaan avasi ja risti

uudelleen säärensä vilauttaen minulle ja vastapäätä istuvalle vanhalle setäraukalle mustia pitsistringejään tuijottaen koko ajan naista suoraan silmiin. Ei tarvinnut kysyä, oliko jollakulla jokin ongelma.

”Kuten olin sanomassa”, hän sanoi, kun nainen kääntyi kasvot punaisina cocktailmenun puoleen, ”se on makeeta.” *Makeeta.* ”Tyttöjä on vaikka mistä päin maailmaa. Voisit näyttää tyrmäävältä, jos yrittäisit vähän. Tuli sit nyt.”

Katsoin mustaa Sandron tweedpukuani. Sisäänötettu vyötärö, leveähelmainen pieni vekkihame. Sen oli tarkoitus näyttää tietoisien keimailevalta, ammattimaiselta pienellä boheemilla ripauksella, ainakin väitin itselleni niin aina kun ties kuinka monetta kertaa korjasin kömpelösti sen helmoja. Mercedesin rinnalla näytin masentuneelta varikselta.

”Nyt?”

”Niin, miksi ei? Minulla on laukussa vaikka mitä.”

”Enpä tiedä, Leanne.”

”Mercedes.”

”Sori.”

”Tule nyt, saat laittaa pitsitoppini. Se sopii superhyvin tisseihisi. Vai onko sinulla treffit?”

”Ei”, sanoin kallistaen pääni taakse saadakseni suuhuni viimeiset pisarat kuplia ja angostuuraa. ”Ei, minulla ei ole treffejä.”

Toinen luku

Luin joskus, että syy ja seuraus ovat varotoimenpiteitä sattumaa vastaan, kammottavan sattumanvaraista muutoksen muuttuvaisuutta vastaan. Miksi lähdin Leannen mukaan sinä päivänä? Ei se ollut ollut huonompi päivä kuin muutkaan. Mutta valinnat tehdään ennen selityksiä, halusimmepa tiedostaa sen tai emme. Taidepiireissä on vain kaksi huutokauppakamaria, jotka täytyy oikeasti tietää. Ne ovat ne, jotka tekevät sadan miljoonan punnan kaupat, jotka hoitavat epätoivoisten herttuoiden ja sosiaalisesti estyneiden oligarkkien kokoelmia, jotka kana-voivat tuhansien vuosien edestä kauneutta ja käsityötaitoa museonhijlaisten huoneidensa lävitse ja muuttavat ne kovaksi, seksikkääksi käteiseksi. Kun olin onnistunut saamaan työpaikan British Picturesista kolme vuotta aiemmin, minusta oli vihdoinkin tuntunut siltä, että minusta oli tullut jotain. Ainakin päivän tai kaksi. Olin pian hoksannut, että vahtimestarit, kaverit jotka oikeasti olivat maalausten kanssa tekemisissä, olivat siellä ainoat, jotka välittivät maalauksista mitään. Kaikki muut olisivat yhtä hyvin voineet kaupitella tulitikkuja tai voita. Huolimatta siitä että minut oli palkattu osaamiseni takia, huolimatta tekemästäni kovasta työstä, sinnikkydestäni ja yleisesti melko vaikuttavasta taiteentuntemuksestani, minun oli

pakko myöntää, että mitä Talon käytäntöihin tuli, en ollut erityisen loisteliaassa asemassa. Oltuani osastolla parisen viikkoa olin tajunnut, että ketään siellä ei oikeastaan kiinnostanut, erottiko joku Brueghelin Bonnardista. Piti osata murtaa muita, ratkaisevampia koodeja.

Oli silti aika monta asiaa joista pidin työssäni Talossa vielä kolmen vuoden jälkeenkin. Tykkäsin kävellä univormuun pukeutuneen ovimiehen ohi orkideantuoksuiseen aulaan. Pidin tyydyttävän kunnioittavista katseista joita asiakkaat loivat asiantuntijoihin kiivetessäni näyttävää tammiportaikkoja, koska luonnollisesti koko Talo oli täynnä kolmen vuosisadan edestä näyttävyyttä. Tykkäsin salakuunnella keskenään identtisiä mannereurooppalaisia sihteereitä, heidän ranskalaisia ja italialaisia vokaaleitaan, jotka heilahtelivat yhtä nopeasti kuin heidän hiuksensa. Pidin siitä, että toisin kuin he, minä en näyttänyt siltä että yritin pyydystää ohikulkevaa siiliä föönattuihin suortuviini. Olin ylpeä saavutuksestani, siitä että olin voittanut assistentin paikan British Picturesista vuoden harjoittelun jälkeen. Ei sillä, että olisin aikonut pysyä osastolla kovin kauan. En katselisi loppuelämäni kuvia koirista ja hevosista.

Päivä jona törmäsin Leanneen oli alkanut sähköpositiiviestillä Laura Belvoirilta, osaston apulaisjohtajalta. Sen aihekentässä luki ”Toimi heti!”, mutta itse viestissä ei lukenut mitään. Kävelin toimiston poikki kysymään Lauralta, mitä hän oikeastaan halusi. Pomot olivat vähän aikaa sitten olleet johtamiskurssilla, ja Laura oli tosissaan alkanut kannattaa ajatusta työpöytien välisestä digitaalisesta viestinnästä, vaikka valitettavasti hän ei ollut vielä päässyt tekstin näpyttelyyn asti.

”Sinun täytyisi tehdä Longhien kuvaukset.”

Olimme valmistelemassa venetsialaistaiteilijoiden maalaamien muotokuvien sarjaa tulevaa Italia-huuto-kauppaa varten.

”Haluatko että käyn läpi varastossa olevat nimekkeet?”

”En, Judith. Se on Rupertin tehtävä. Mene Heinzille ja katso jos saisit tunnistettua aiheet.” Rupert oli osastonjohtaja, jota näkyi harvoin ennen yhtätoista.

Heinz Archivessa on valtava luettelo nimettyjä kuvia – minun piti selvittää tarkalleen ketkä englantilaislordikaiset vuoden tuhatseitsemänsataajotain hurvitteluissaan olivat ehkä istuneet malleina Longhille, ikään kuin yksittäisten henkilöiden tunnistaminen tekisi maalauksista kiinnostavampia ostajille.

”Ok. Saanko valokuvat?”

Laura huokaisi. ”Ne ovat kirjastossa. Niissä lukee Longhi/Kevät.”

Koska Talo oli koko korttelin laajuinen, kirjastoon käveli osastolta neljä minuuttia, ja kuljin sen matkan monta kertaa joka päivä. Vaikka huhuttiinkin että ulkopuolella elettiin 2000-lukua, Taloa johdettiin vielä suureksi osaksi kuin viktoriaanista pankkia. Moni työntekijä kulutti päivänsä tallustellen pitkin käytäviä toimitellen paperisia väliaikaistodistuksia toisilleen. Arkisto ja kirjasto eivät olleet vielä kunnolla tietoteknistyneet: usein siellä törmäsi pieniin dickensinaikaisiin aaveisiin, jotka olivat kiilautuneet epätoivoisesti eriskummallisiin onkaloihin joita oli muodostunut kolminkertaiselle paperille kopioitujen tositeröykkiöiden väliin. Hain valokuvakirjekuoren ja menin takaisin työpöytäni ääreen noutamaan laukkuani. Puhelimeni soi.

”Aloo? Serena tiskiltä. Rupertin housut ovat täällä.”

Raahauduin siis vastaanottoon, kuittasin suunnattoman kassin, jonka Rupertin räätäli oli lähettänyt kurierin välityksellä reilun viidensadan metrin päästä Savile Row’lta, ja vein sen osastolle. Laura nosti katseensa.

”Etkö lähtenytkään vielä, Judith? Mitä ihmettä olet oikein tehnyt tämän ajan? No, kun kerran nyt olet täällä, voisitko hakea minulle cappuccinon? Ei kanttiinista, käy siinä kivassa pikkupaikassa Crown Passagella. Ota kuitti.”

Kun olin hakenut kahvin, lähdin jalan kohti arkistoa. Minulla oli laukussa viisi valokuvaa, Fenice-teatterilta, Zatterelta ja kahvilasta Rialton varrelta, ja käytyäni laaticoita pari tuntia läpi olin saanut listattua kaksitoista varmaa tunnustusta malleista, jotka olivat olleet Italiassa muotokuvien maalaamisen aikaan. Tein ristiviittaukset kuvien ja Heinzin hakemiston välille, jotta luettelon voisi tarkistaa, ja vein listan Lauralle.

”Mitä nämä ovat?”

”Ne Longhit jotka pyysit minua tekemään.”

”Nämä ovat kuuden vuoden takaisen huutokaupan Longhit. Ihan tosissaan, Judith. Valokuvat olivat aamuisessa sähköpostiviestissäni.” Siis siinä viestissä, jossa ei ollut sisältöä.

”Mutta Laura, sinähän sanoit että ne ovat kirjastossa.”

”Tarkoitin sähköistä kirjastoa.”

En sanonut mitään. Kirjauduin osaston verkkoluetteloon, löysin oikeat kuvat (kohdasta Lunghi), latasin ne puhelimeeni ja menin takaisin Heinzille saatuani ensin kuulla kunniani Lauralta, kun olin tuhlannut aikaa. Olin saanut valmiiksi toisen nipun kuvauksia siihen mennessä kun Laura palasi lounaalta Capricesta, ja aloin soitella perään ihmisille jotka eivät olleet vastanneet huutokaupan yksityisnäyttöön saamaansa kutsuun. Sitten kirjoitin

biot ja lähetin ne sähköpostitse Lauralle ja Rupertille, näytin Lauralle miten liitetiedosto avataan, menin metrolla Käyttötaitteen varastolle lähelle Chelsea Harbouria katsomaan silkkinäytettä, jonka Rupert uskoi sopivan Longhien ripustukseen, tulin siihen tulokseen, ei-kenenkään yllätykseksi, että se ei sopinut, kävelin suurimman osan matkaa takaisin koska Circle-linja oli jumissa Edgware Roadilla ja kiersin Piccadillyn Lillywhitesille hakemaan makuupussia Lauran pojalle koulun luontoretkeä varten ja ilmestyin takaisin uuvuksissa ja nuhjuisena kello 17.30 saadakseni seuraavat moitteet siitä, että olin ollut pois osaston yhteisestä katsauksesta niihin maalauksiin, joiden parissa olin työskennellyt koko aamun.

”Than oikeasti, Judith”, Laura huomautti, ”et koskaan kehity jos säntäilet ympäri kaupunkia silloin kun voisit olla katsomassa teoksia.”

Lukuun ottamatta nykäyksiä näkymättömissä langoissa ei ehkä ollutkaan niin ihme, että kun törmäsin Leanneen metroasemalla vähän myöhemmin, olin oikeasti lasillisen tarpeessa.

NAINEN JOTA MIKÄÄN EI PYSÄYTÄ

Päivisin Judith Rashleigh raataa lontoolaisessa taidehuutokaupassa. Iltaisin hän hankkii lisätienestejä maksettuna seuralaisena pahamaineisessa samppanjabaarissa.

Kun Judith on vähällä paljastaa suuren taidehuijauksen ja saa potkut, hän tarttuu upporikkaan asiakkaan tarjoukseen ja lähtee Ranskan Rivieralle. Kohtalokkaan kuolemantapauksen seurauksena hänen on astuttava lain väärälle puolelle. Älykäs ja itsevarma Judith harhauttaa häikäilemättömästi takaa-ajajia paetessaan halki Euroopan. Mutta vaarantavatko tunteet lopulta hänen tiensä menestykseen?

Maestrassa Kiltin tytön ovela Amy Dunne kohtaa *Millennium*-sarjan vaarallisen Lisbeth Salanderin. Veitsenterävä *Maestra* aloittaa trilleritrilogian, joka on seksikäs, sokeeraava ja houkuttelevan dekadentti.

#kirja
WWW.KIRJA.FI

84.2 ISBN 978-951-31-8763-7

